

cercar cultura si no maldàvem més que la joventut. Es ben cert que la joventut són els plançons d'homes del demà. Però és tant cert, també, que hi ha uns plançons de joventut, uns petits plançonets que en el dia de demà han d'esdevindre homes. Són la nineta dels ulls de la Selva: els infants.

Paral·lelament, decididament, cal intensificar també aquesta amor a la superació cultural, cívica, en orde als infants. En els tractadistes migevals de psicologia hom ja hi trova una consideració tan encertada com aquesta de St. Basili Magne: El nen és com cera blana que reté la imatge qualsevulla que se li imprimeixi.

El porta-estandard d'això ha d'ésser el mestre, veritable sacerdot de la pedagogia. Ell ha d'imprimir en els deixebles aquesta intensiva amor a tot el que pugui traduir-se en fervor cultural.

Però per a què aquest sacerdoti magisterial sigui de rendiment i pugui desenvolupar-se amb tota l'extensió requerible calen algunes circumstàncies en concurs.

Una d'aquestes circumstàncies concurrents, és, indubtablement, el local. A la Selva del Camp no tenim locals per a escoles. Ni els té l'Ajuntament ni els té el poble.

* * *

Permeteu, selvatans il·lustres, que ara recordi, tot memorant un pelegrinatge gairebé secular dels mestres a la Selva, una circumstància en la qual vós, Ventura Gassol, hi representeu quelcom.

A casa vostra, millor; a la casa on vós sou nat, avui propietat del vostre germà Josep M.^a, temps enrera hi havia una espaiosa sala on el Sr. mestre Perdigó hi feia escola. Aquella sala de casa vostra, avui, s'ha habilitat per un pis.

La sort d'aquesta ha estat la de tots els locals habilitables per escoles.

A la Selva del Camp, actualment, hi han tres escoles nacionals. Els llocs on han d'exercir-se les funcions docents són pèssim. Això ho sabeu vosaltres, Joan Puig i Ferrer i Ventura Gassol, i ho saben tots els selvatans que han passat els seus anys d'infantesa en aquells locals. I àdhuc els que no hi han passat, també.

No sabríem trobar cap solució al problema,—permeteu, que és un veritable problema, un problema frapant, que justament té preocupades les autoritats locals,—

Altrament a la Selva hi calen, no escoles, sinó un grup escolar, una gra-

duada per a nois i una graduada per a noies. És evident que amb tres escoles,—dues per a nois i una per a noies,—com fins ara, no era cosa equitativa al cens de població de la Selva.

Ens imaginem un local, qual planta baixa pot servir per a aules i el pis per a habitació dels Srs. mestres. Seria un edifici que embelliria força la nostra vila.

Però això no ho pot fer, ni emprendre, així com així, malgrat la bona voluntat, el nostre Ajuntament.

¿No hi seria fructuós el vostre concurs, la vostra idea, benamats Joan Puig i Ferrer i Ventura Gassol?

Perquè un i altre esteu enlairats naturalment amb una munió de llores i aurèoles, perquè sou amants de la Cultura veritat, perquè sou selvatans invoquem el vostre selvatanisme.

A. SELVAT.

N. de la D.—Veiem amb entusiasme, iniciada una campanya necessària a la Selva. BRUM, que vol reflectir tota bona idea en profit selvatà, procurarà intensificar ço que tracta l'amic A. Selvat i documentar-se bé a fi de coadjuvar a ésser provera realitat l'adequada instal·lació de les Escoles Públiques.

L'art de governar els pobles

LA política en la major part dels pobles rurals no és política. Si aquesta és l'art de governar, tota la finalitat dels homes dirigents tindria d'encaminar-se a superar aquest art, quan no amb la competència que moltes vegades no es pot demanar, almenys amb l'interès i bona voluntat que, com a mínimum, cal suposar en els dirigents de la cosa pública.

Diem que no és tal política, perquè en lloc de revestir les anteriors qualitats, el polític local, la major part de vegades s'ocupa de les qüestions que es susciten, amb un criteri personalista, ço és, carregat de passió gens estimulants, i negatiu per a la bona solució de les mateixes. Quan aquest personalisme no té raó de manifestar-se, veureu aquests pseudo-polítics vençuts, negligents, considerant com secundàries i sense importància qüestions de general interès. Tot ço, si no passa el pitjor: el desentendre's completament de les coses que tenen obligació de veïllar, confiant en la omnipotència d'un home que, o té de convertir-se en víctima o en cació.

La manca de cultura cívica, és la causa d'aquest rebaixament de la més alta de les activitats de l'home; la política. Aquest rebaixament ha fet possible la dita popular: *La política és una mentida*. Quan, el que ment, són les obres d'aquests homes sense ideals, desconixedors de l'alta missió i responsabilitat del seu comès i que, per dissort del lloc on actuen, són: o bé negligents, o bé personalistes.

Procurem desterrar de la nostra política local aquest esperit de lluita sistemàtica i aixequem el concepte d'aquesta activitat amb la cultura, que ens donarà el sentit de la comprensió, interès i respecte, qualitats imprescindibles per a mantindre la deguda convivència i elevar a la justa liberalitat activa l'art de governar els pobles.

Huc.

Nòtules històriques

El rellotge de la Vila

EL primer rellotge de la Vila fou construït l'any 1479 per un tal Joan Perallada, que començà la tasca el dia primer d'Agost i acabà abans del Desembre.

Per aquest treball es pagaren a Joan Perallada 45 lliures, que amb la moneda d'avui equivaldrien a unes 115 pessetes, anant a càrrec del Municipi les despeses de fuster i paleta.

En el document que es lliurà s'imposà al mestre rellotger les condicions de que si el rellotge no anava bé devia retornar la quantitat rebuda, i si dintre el termini de 10 anys s'espatllava per culpa de la maquinària, devia adobar-lo de franc.

El primer dia de començar la feina rebé 12 lliures i la resta un cop fou acabada.

En 1546, el poble es queixava de que el rellotge anava molt malament i fou encomanada la reparació al rellotger que arranjava el de Santes Creus, que tenia fama de molt entès.

En 1597 anava d'oros altra volta i li posaren un altre pedaç que costà 13 lliures, o sigui unes 34 pessetes.

Encara que fa una temporada que no ens podem queixar, es veu que a La Selva això de no anar a l'hora era un mal molt vell.

(Dades extretes de «Anals inèdits de La Selva» escrits per el Rvnt. Mossèn Joan Pié).